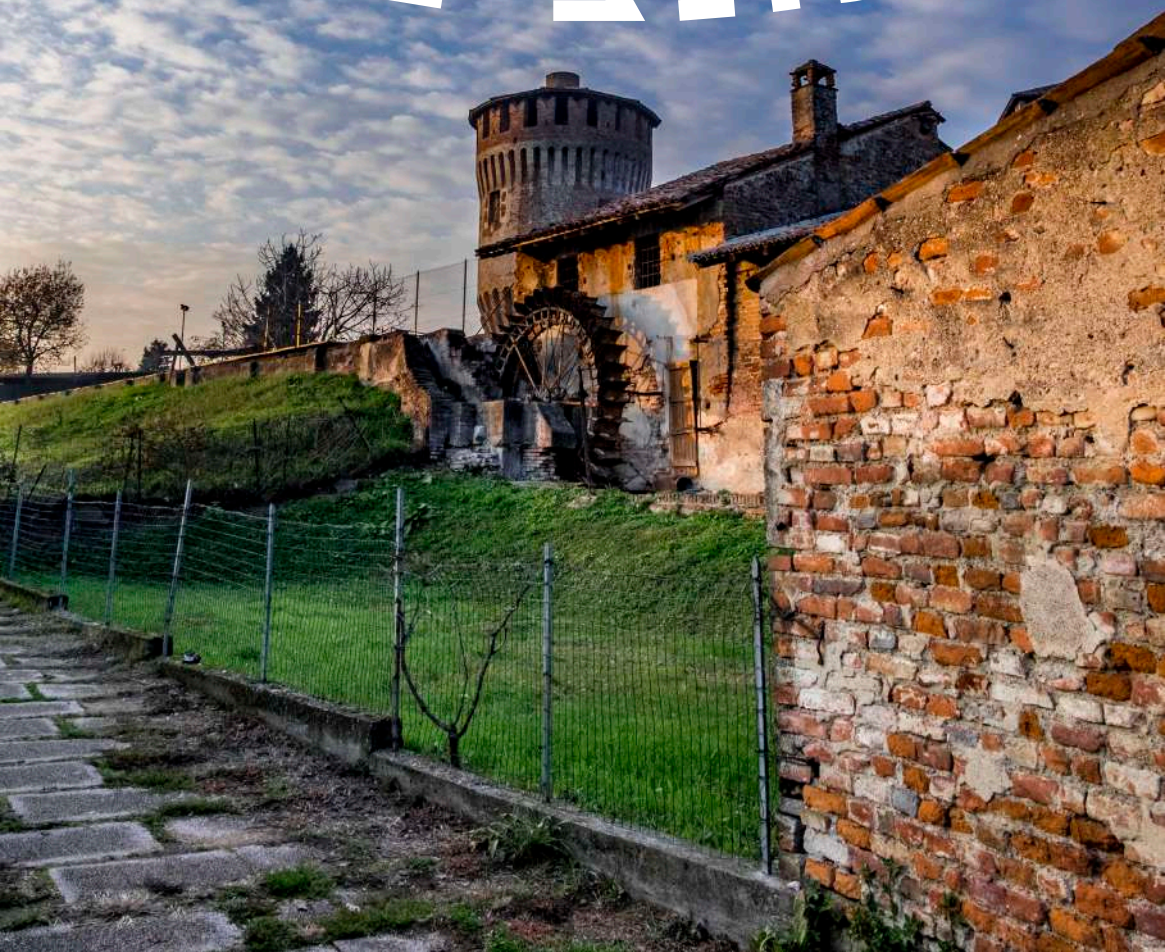

Soncino

Italy
איטליה

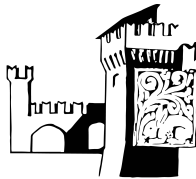
סונצ'ינו

סונצ'ינו Soncino

Associazione Pro loco Soncino

Museo della Stampa

Executed with the contribution of:

הופק בתמיכתם של:

Associazione Pro loco Soncino
www.prolocosoncino.it
info@prolocosoncino.it

ארגון פרו לוקו סונצ'ינו
www.prolocosoncino.it
info@prolocosoncino.it

Testi/Texts: Associazione Pro loco Soncino
e Giuseppe Cavalli

טקסטים: ארגון פרו לוקו סונצ'ינו
וג'וזפה קבלי

Traduzione/Translation: Camilla Platto,
Marta Mazzetti e Morris Belloni con la
supervisione di/with the supervision of
Francesca Perotti

תרגום לעברית: תמי שרון

Progetto Grafico/Graphic Project: Ilaria
Cavalli

גרפיקה: אילריה קבלי

Fotografie/Photography: Francesco
Premoli, Luigi Carniti e Archivio
Associazione Pro loco Soncino

צילום: פרנצ'סקו פֶרְמוֹלי,
לואיג'י קרניטי וארכיון
ארגון פרו לוקו סונצ'ינו

Drago Tarantasio/Dragon Tarantasio:
Davide Schileo e Daniela Sobetchi

דרקון טרנטזיו:
דוידה שילאו ודניאלה סובטכי

ההיסטוריה של סונצ'ינו

הכפר סונצ'ינו שוכן במרכז מישור לומברדיה, על גדתו הימנית של נהר האוליו, המפריד בינו לבין מחוז בֶּרְשֵׁיהַ הסמוך.

מיקום אסטרטגי זה משך אליו תמיד את המעצמות הדומיננטיות דאז: הרפובליקה של ונציה והדוכסות של מילאנו. עם הפלישות ההונגריות של המאה ה-10 החל תהליך הביצור של סונצ'ינו, אך רק לקראת סוף המאה ה-15 קיבל הכפר את ההכרה האסטרטגית-צבאית החזקה ביותר שלו.

ב-18 ביוני 1118 רכשה עיריית קרמונה את הטירה, את הקריה, ואת בית המשפט של סונצ'ינו מידי הרוזנים ג'יזלֶבֶרְטִינִי מִבֶּרְגֶּמו. המגדל הראשון, ליבו העתיק של בית העירייה, הוקם בשנת 1128.

במהלך שלטונו הארוך של ראש העיר בואוזו מדובֶּרָה (1247-1266) קרו שני מאורעות חשובים: כיבוש המצודה הסמוכה אורְזִינוֹאובִי, ולכידת אָזְלִינוֹ השלישי מרוֹמֶנו, שנכלא בשנת 1259 במגדל סונצ'ינו.

THE HISTORY OF SONCINO

The village of Soncino rises in the middle of the Lombardia valley, on the right side of the river Oglio, which divides it from the nearby Province of Brescia.

This specific strategic position of Soncino has always attracted the powers of the time: the Republic of Venice and the Dukedom of Milan. With the 10th century Hungarian incursions, the fortification process of Soncino started, but it was towards the end of the XV century that the village found its strongest military connotation.

On 18th June 1118 the municipality of Cremona bought the castle, the curia and the court of Soncino from Gisalbertini Counts of Bergamo. The first tower, the ancient core of the Palazzo Comunale, was erected in 1128. During the long lordship of Buoso Da Dovara (1247-1266) two important episodes occurred: the conquest of the nearby fortress of Orzinuovi and the capture of Ezzelino III da Romano, imprisoned in 1259 in the tower of Soncino.

סונץ'ינו הפך להיות המוצב העיקרי בגבול הצפון-מזרחי. לעתים קרובות נאלצו תושביו להילחם ולבסוף נכבש הכפר על ידי הרפובליקה הוונציאנית הסמוכה. עם הקמתו מחדש של משטר ספורצה, עבר סונץ'ינו לדוכסות מילאנו ובכך הובטחה תקופה של שלום ושגשוג. הפעילות הכלכלית פרחה ושגשגה עם הייצור והמסחר של בדי צמר, הקמת המכללה לנוטריונים ופתיחת בית עבוט עם הגעת היהודים מאורז'ינואובי הסמוכה בשנת 1454.

בניית מעגל החומות החדש, שהחלה ע"י הוונציאנים, הושלמה ע"י הדוכסים של מילאנו, בעוד שבניית המצודה החדשה החלה ב- 1473 והסתיימה ב- 1475. למרות העלויות האדירות שהושקעו בהפיכת סונץ'ינו למבצר אימפני, נכנע הכפר בשנת 1499 ונכבש על ידי הוונציאנים.

לאחר עשור שקט תחת שלטון רפובליקת ונציה, עבר סונץ'ינו לצרפתים ולאחר תהפוכות שונות, בשנת 1525 עם קרב פאביה וכליאת פרנצ'סקו ה- I מצרפת, עבר תחילה לאימפריה ואחר כך למלוכה הספרדית. עם התעודה הקיסרית ב- 5 בנובמבר 1536, נתן צ'ארלס החמישי, ממשיך דרכו של הדוכסות ממילאנו, את סונץ'ינו למסימיליאנו סטמפה. צאצאי סטמפה יישארו המרקזים של סונץ'ינו עד 1876.

THE HISTORY OF SONCINO

Soncino became the main garrison on the northeastern border, often disputed and occupied by the nearby Venetian Republic. With the re-establishment of the Sforza authority, Soncino passed to the Dukedom of Milan, ensuring a period of peace and prosperity. The economic activity became flourishing with the manufacture and trade of the “pannilana”, the foundation of the Collegio dei Notai and the opening of a pawnshop with the call of the Jews from the nearby Orzinuovi in 1454.

The new walls, started by the Venetians, were completed by the Dukes of Milan, while the new fortress was begun in 1473 and completed in 1475. Despite the huge expenses to make Soncino a formidable fortress, the village capitulated in 1499, occupied by the Venetians. After a decade of peaceful government of the Serenissima, Soncino passed to the French and, after different events, in 1525, with the battle of Pavia and the imprisonment of Francis I of France, first to the Empire and then to the Spanish monarchy.

With the imperial diploma (5th November 1536), Charles V, successor to the Milanese Dukedom, enfeoffed Soncino to Massimiliano Stampa. The Stampas will remain marquises of Soncino until 1876.

מלחמת הירושה הספרדית, בשנת 1707, העבירה את סונץ'ינו לשלטון האוסטרי, אשר יישם רפורמות שפגעו קשה בתרבות, תוך דיכוי דתי, סגירת כנסיות ואובדן של ספרים רבים, נכסי צאן ברזל.

במאי 1796 כבש נפוליאון את הכפר. רעידת אדמה שאירעה בשנת 1802 גרמה נזקים חמורים. עם שקיעתה של האימפריה הנפוליאונית, סונץ'ינו ניצב בפני מצב כלכלי חדש הקשור בפעילות חקלאית, גידול תולעי משי וייצור טקסטיל. בסוף המאה ה-19 היו בסונץ'ינו חמישה מפעלי משי.

ב-14 ביוני 1859 נטשו האוסטרים את סונץ'ינו והכפר הפך לחלק מממלכת איטליה. בשנת 1876 העביר מסימיליאנו צ'זרה סטמפה, המרקוז האחרון של סונץ'ינו, את הבעלות על המצודה לעירייה.

THE HISTORY OF SONCINO

The Spanish succession war, in 1707, delivered Soncino to the Austrian rule that adopted reforms that caused serious damages to culture, with the suppression of numerous religious orders, the closure of churches and the loss of a huge book property.

In 1796 Napoleon occupied the village and an earthquake, occurred in 1802, caused serious damages. With the decline of the Napoleonic Empire, Soncino faced a new economic phase linked to the agricultural activity, to the silkworm breeding and to the textile production. At the end of the XIX century Soncino had five silk mills.

On 14th June 1859 the Austrians abandoned Soncino and the village became part of Regno d'Italia. In 1876 Massimiliano Cesare Stampa, the last marquis of Soncino, left the property of the fortress to the Town Hall.

השם "סונצ'ינו"

ישנה עדות משנת 920 כי שם המקום היה "Castri Soncini", ומשנת 959 כ-"de Sencine", ואילו במסמך משנת 1144 אנו מוצאים את "Sencinum". השם נובע מ-Sö (מים) ו-Kyn (אדון): סוקין, סונקין, אדון המים.

אגם ג'רונדו

באזור שבין מחוזות ברגמו, מילאנו, קרמונה, מנטובה ולודי, על שטח של כמאתיים מ"ר, שכן בימי הביניים אגם קדום בשם "ג'רונדו" (בדיאלקט הלומברדי ùreg, arèg nùreg פירושם "חצץ").

האגם הוזן מנהרות האדא, הסריו והאוליו, וכיסה שטח גדול מאוד: מטרוויליו לפיציגטונה ומלודי לסונצ'ינו. בלב האגם שכן האי פולקרה, אי בעל שם לומברדי, עליו נוסדה העיר קרמה.

את היעלמותו של האגם ניתן לייחס לעבודות שביצעו הנזירים, במיוחד לעבודות חיזוק תעלת מוצ'ה ע"י הלודיאנים, וכן לעבודות ניקוז ופעילות גיאולוגית. ממצאים רבים מצביעים על קיומו של אגם ג'רונדו, כמו גילוי של שרידי סירות עץ, שנמצאו בנהרות בסביבה ומעידים שניתן היה לנווט דרכו. את אחת הדוגמאות היפות ביותר שהשתמרה, ניתן לראות במוזיאון קרמה.

THE NAME “SONCINO”

The toponym is attested in 920 as “Castri soncini” and in 959 as “de Sencine”, while in a document of 1144 we find “Sencinum”.

The name would derive from Sö (water) and Kyn (lord): Sukkin, Sowkin, lord of the waters.

THE LAKE GERUNDO

Anciently in the area among the provinces of Bergamo, Milan, Cremona, Mantua and Lodi, in the stretch that from Cassano d’Adda goes almost to Cremona for about two hundred square kilometers, in the Middle Ages, there was a lake called “Gerundo” (from the Lombard dialect word gèra, gerù, gerùn which means “gravel”). Fed by the rivers Adda, Serio and Oglio, it covered a very large territory: from Treviglio to Pizzighettone and from Lodi to Soncino. In the center of this stretch of water there was the Insula Fulcheria, an island with a Longobard name on which the town of Crema was born.

Its disappearance can be attributed to the work of reclamation of the monks of the abbeys and in particular to the work of strengthening of the Muzza canal by the Lodigians, as well as because of drainage factors and geological settlements.

Many finds demonstrate the existence of Lake Gerundo, such as the discovery of numerous pirogues found in the rivers that characterize the territory, demonstrating that the lake was navigable. One of the most beautiful and best preserved examples is visible in the Crema Museum.

לְפִרְנֶקוּ גוּטוּ

על פי מסורת עתיקה הוא היה המייסד של סונְצ'ינו בשנת 388 לספירה. הוא היה קצין ממוצא גותי. הגותים היו אוכלוסיה קדומה ממוצא גרמני, שהגיעה מסקנדינביה ומשם לאיטליה תחת הנהגתו של אָלְרִיק.

על פי ההיסטוריון פרנצ'סקו גֶלְנְטִינו, מהמאה ה-19, מחבר הספר "ההסטוריה של סונְצ'ינו" (1869-70) אשר התבסס על ביוגרפיה משנת 1834 של ההיסטוריון פאולו צ'רוטי, לְפִרְנֶקוּ גוּטוּ נמלט מפני מושל מילאנו בתקופת רדיפות דתיות עקובות מדם בעיר. הוא מצא מקלט באזור שבין לוֹדִי לְבֵרְשֵׁיה, בסמוך לנהר האוליו, שם היו גם חורשות ושדות מרעה שאיפשרו את הישרדותו, וכאן הוא בנה מגדל מלבנים המוקף בקתות, היכול לשמש כמחסה לעצמו ולשכניו.

לאחר שהתיישב במקום הוא נתן לו שם הדומה לזה של ארץ מולדתו סוקין (או סובְקִין) שפירושו גדת חוף גבוהה, בגלל מאפייני השטח שככל הנראה באותה תקופה, היה רטוב מהמים הבוציים של אגם גְ'רוֹנְדוֹ. הגבעה, שעליה ניצב המרכז ההיסטורי הנוכחי של סונְצ'ינו, התעלתה בעבר מעל המים, ולכן יכולה היתה לשמש כמקום בטוח ומוגן היטב.

LANFRANCO GOTO

According to an ancient tradition he was the founder of Soncino in the year 388 A.D.

He was an officer of Gothic origin. The Goths were an ancient population of Germanic origin, coming from Scandinavia who came to Italy under the leadership of Alaric.

According to the nineteenth-century historian Francesco Galantino, author of a Storia di Soncino (1869-70) which was based on the Biografia Soncinate (1834) by the historian Paolo Ceruti, Lanfranco Goto, who escaped from the snares of the governor of Milan, during the period of the religious struggles that bloodied the city, would take refuge in the area between Lodi and Brescia, near the river Oglio, where there were also woods and pastures to ensure survival, and here he would build a brick tower surrounded by huts that could be used as a shelter for himself and his companions.

Having settled in this place, he gave it a name similar to that of his native land: Sukkin, Sowkin which means high, coastal bank, due to the characteristics of the territory which, probably, at that time, was wetted by the marshy waters of Lake Gerundo. The hill on which the present historic center of Soncino stands, in the past, it had to emerge from the waters and therefore it could be a well protected and safe place.

Romani imperatori.

388 Dell' E. V. Si assegna a quest' anno la prima origine di Soncino che vuolsi dalla tradizione fondato per opera di certo **Lanfranco Goto** fuggito alle insidie del governatore di Milano. Vi avrebbe egli eretto una torre di mattoni circondata da capanne che servivano d'abituro a' suoi seguaci.

410 Soncino accresciuto d'abitanti coi profughi ivi accorsi, onde sottrarsi alle stragi di Alarico.

מרטין (מרטינוס) הקדוש

הוא נולד בשנת 316 או 317 לספירה בעיר סַרְרִיָה שבפְּנוֹנִיָה (כיום הונגריה). בגיל 18 נתן מחצית מגלימתו לקבצן מהעיר אֶמְיִין. באותו הלילה התגלה אליו ישו בחלום והוא לובש את מחצית הגלימה שנתן לקבצן, ואז החליט להיטבל לנצרות. בשנת 356 עזב את הצבא, נסע לטור והפך לתלמידו של הילריוס מפואטייה.

לאחר מסע נדודים, חזר לפואטייה בשנת 360 ושם קבל את אישורו של הבישוף לממש את ייעודו ולפרוש למקום נידח בליגוֹז'ה. כמה ממאמיניו הצטרפו אליו ובכך ייסדו את המנזר הראשון בצרפת. נגד רצונו, התמנה ב-371 לבישוף של טור, על פי המסורת. מרטין ביצע את חובותיו כלפי הכנסייה מבלי לזנוח את בחירתו בנזירות. כעבור זמן מה עבר להתגורר במקום מבודד המרוחק 3 ק"מ מהעיר. עד מהרה הצטרפו אליו מאמינים רבים, והוא הקים מנזר בשם מְרְמוֹטְיָה, בו היו 80 נזירים.

מרטין נפטר ב-8 בנובמבר 397 בקנדיס. הוא היה אחד הקדושים הראשונים שלא מת מות קדושים, אך קבל הכרה כקדוש פרנצ'יסקני. הפולחן סביבו התפשט ברחבי אירופה וחגו נחגג ביום השנה לקבורתו, ב-11 בנובמבר.

SAINT MARTIN

He was born in 316 or 317 A.D. in Sabaria, in the Roman province of Pannonia (today, Hungary). At the age of 18, he gave half of his mantle to a poor man from Amiens. The following night, Christ appeared to him with the half of his mantle: so he decided to be baptized. In 356 he left the army and went to Poitiers to visit Bishop Ilario. After some travels, in 360 he came back to Poitiers, where the Bishop gave him the approval to carry out his vocation and retire to a hermitage in Ligugé. Some followers joined him, thus forming the first monastic community attested in France. Against his will, the electors gathered in Tours and elected him Bishop in 371.

Martin carried out his episcopal duties without abandoning his monastic choices. He went to live in a solitary hermitage, three kilometers away from the city, where he was soon joined by numerous followers and he created a monastery, called Marmoutier, with 80 monks.

Saint Martin died on 8th November 397 in Candes. He is one of the first non-martyr saints proclaimed by the Church and became the French saint par excellence. His cult spread throughout Europe and his feast will be celebrated on the anniversary of the burial on 11th November.

אָזְלִינוּ ה- III מרומנו

לורד מַרְקָה טְרוֹוִיג'יאָנָה שהיה פוליטיקאי ומנהיג ג'יבלין, היה בעל בריתו של פרדריק השני מסבֵבִיָה. משפחת אָזְלִינִי או מרומנו הגיעו לאיטליה מגרמניה בין המאות ה-10 וה-11.

אָזְלִינוּ השלישי הרחיב את שלטונו על טְרֵנְטוֹ, בְּלוֹנו, וִיץ'נֵזָה, וְרוֹנָה, בְּסֵנו, פְּדוֹבָה וּבְרֶשֶׁיה, ויצר מעין מועצה שנקראה סִינְיֹוֹרִיָה. הקיסר פרדריק השני מסבֵבִיָה מינה אותו לאיש הדת המלכותי בלומברדיה.

אָזְלִינוּ הואשם באכזריות ובכפירה, ובשנת 1254 הוחרם על ידי האפיפיור אלכסנדר הרביעי. במרץ 1256 אָצו השביעי מאָסְטָה, שהיה ראש העיר של פרארה, קיבל מפיליפ, הארכיבישוף של רֶבֶנָה, את המשימה להוביל "מסע צלב" נגד אָזְלִינוּ.

חיילי ונציה, בולוניה, מנטובה, רוזן סן בּוֹנִיפֶצ'וֹ ורוזנים רבים אחרים השתתפו ב- "מסע הצלב". במשך שנתיים נוהלה מערכה של קרבות עקובים מדם, שבמהלכה הצליח אָזְלִינוּ השלישי לתפוס את בְּרֶשֶׁיה בשנת 1258.

החברויות והבריתות עליהן סמך אָזְלִינוּ השלישי מרומנו, התפוגגו בהדרגה. סיעות הגיבלינים והגואלפים התאחדו. ב-11 ביוני 1259 עבר אָזְלִינוּ את נהרות האוליו והאָדָא עם צבא חזק, כדי לנסות לתפוס את מוֹנְזָה וטְרָצוֹ. כתגובה, התחמשו אנשי מילאנו והתייצבו מולו.

EZZELINO III FROM ROMANO

Lord of the Marca Trevigiana, he was a politician and a Ghibelline leader, allied with Frederick II of Swabia. The Ezzelini or Da Romano family came to Italy from Germany between the X and XI centuries. Ezzelino III extended his dominion over Trento, Belluno, Vicenza, Verona, Bassano, Padua and Brescia, creating a sort of lordship. Emperor Frederick II of Swabia named him Imperial Vicar in Lombardy. Accused of brutality and heresy, in 1254 he was excommunicated by pope Alexander IV. In March 1256 Azzo VII d'Este, podestà of Ferrara for life, received from Philip, archbishop of Ravenna, the task of leading a "crusade" against Ezzelino.

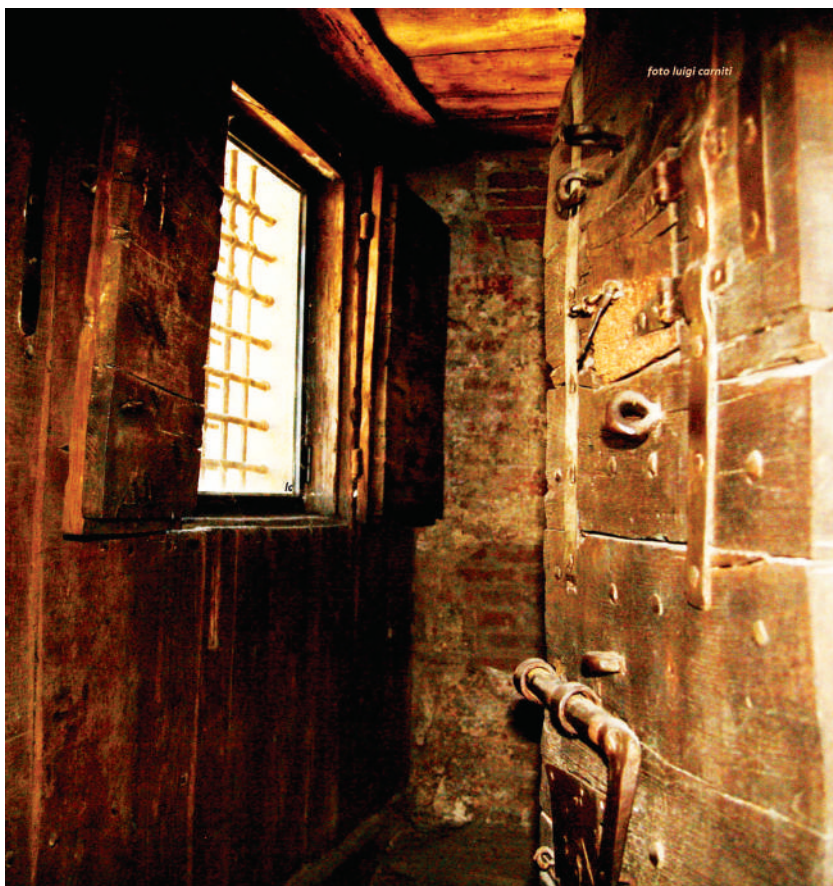
The soldiers of Venice, Bologna, Mantua, the Count of Saint Bonifacio and many other lords participated in the "crusade". For two years, therefore, a war of ambushes and bloody mixtures dragged on, during which Ezzelino III succeeded in seizing Brescia in 1258.

The friendships and alliances on which Ezzelino III da Romano had counted, gradually faded. Ghibellines and Guelphs were thus united. On 11th June 1259 Ezzelino passed the rivers Oglio and Adda with a strong army, to try to seize Monza and Trezzo. The Milanese people, in turn, responded by arming themselves and facing him.

אוֹבֶרְטוֹ פֶּלְבִיצ'ינו השני בראש אנשי קרמונה, והמרקיז מאַסְטוֹ בראש אנשי פרארה ומנטובה, כבשו את קסנו דָאָדָא ושללו מאֶזְלִינו כל אפשרות לסגת, עד שהובס לאחר קרב מאומץ ב-16 בספטמבר 1259 בקסנו דָאָדָא, ע"י סיעת גואלף של אֶצוֹ השביעי מאַסְטוֹ. עקב פציעותיו הקשות הוא נלכד ונלקח לסונֶצ'ינו, שם נפטר ב-27 בספטמבר, בגיל 65, כשהוא מסרב לטקסים דתיים, טיפול או תרופות.

עד היום מזכירים בסונֶצ'ינו את מותו מדי שבוע עם צלצולי פעמון וסיפורי אגדות, לפיהן נקבר עם האוצר שלו ממש בכפר זה.

Oberto II Pallavicino at the head of the Cremonese, the Marquis d'Este at the head of the inhabitants of Ferrara and Mantua, seized Cassano d'Adda and cut off Ezzelino's retreat who was defeated after a strenuous battle on 16th September 1259 in Cassano d'Adda by the Guelph league of Azzo VII d'Este. Because of serious injuries, he was captured and taken to Soncino, where he died on 27th September, at 65 years of age, refusing sacraments and cares.

Even today, Soncino remembers his death every week with the tolling of a bell and legends want him buried with his treasure in this village.

משפחת סטמפה, המרקזים של סונצ'ינו

אבי המשפחה היה מסימיליאנו סטמפה, לשעבר יועצו של הדוכס האחרון לשושלת ספונצ'ה והלורד של טירת ספונצ'ה במילאנו. הוא נשאר שם לאחר גירושו של ספונצ'ה והיה איש אמונו של הקיסר קארל החמישי, אשר העניק לו את אדמות הכפר ואת טירת סונצ'ינו ב-5 בנובמבר 1536.

התקופה הארוכה של סטמפה בכפר הייתה עשירה ומשגשגת בגלל פריחת התעשייה והעסקים המסחריים. ייצור חשוב של בדים מצמר, ומאוחר יותר גם פיתוח של מפעלי המשי, שקידמו המרקזים בעצמם עם העליה בגידול תולעי משי.

לאחר שלטון של מאות שנים נטשו האוסטרים את מצודת סונצ'ינו ב-14 ביוני 1859, והכפר הפך לחלק מממלכת איטליה החדשה שזה עתה הוקמה. בשנת 1876 נפטר מסימיליאנו צ'ארה סטמפה, המרקז האחרון של סונצ'ינו, והוריש את המצודה לעירייה.

בתקופה זו הועברו חפציהם של משפחת סטמפה למשפחת קזטי, שאיחדו את שם משפחתם עם זה של המשפחה שנכחדה והפכו להיות מעתה קזטי-סטמפה.

THE STAMPA FAMILY, THE MARQUISES OF SONCINO

The founder of the family was Massimiliano Stampa, counselor of the last Sforza duke and lord of the Castello Sforzesco of Milan.

He stayed in Milan after Sforza's expulsion and he was a trustee of the emperor Carl V who enfeoffed him the city and the castle of Soncino on 5th November 1536.

The long period of Stampa's enfeoffment was wealthy and prosperous because of the flourishing of the manufactures and the commercial trades.

The production of woolen fabrics, also called pannilana, was very important and that's the reason why the marquises promoted the development of silk factories and the farming of the silkworms.

After centuries of domination, the Austrians left the castle of Soncino on 14th June 1859 and, finally, the village became part of the newborn Reign of Italy.

In 1876 Massimiliano Cesare Stampa, the last marquis of Soncino, died and left the Rocca to the municipality. The Stampa's possessions were transferred to the Casati family that joined its surname with the one of the extinguished family becoming Casati - Stampa.

אנשים מפורסמים מבית סְטֵמְפָה

- מסימיליאנו סְטֵמְפָה (1536-1543): רוזן, משנת 1536 היה המרקיז של סוּנְצ'ינו
- מסימיליאנו השני (1557-1596): היה המרקיז השלישי של סוּנְצ'ינו .
הוא נישא למריאנה דה-לֵיבֶה, דודתה מצד האב של מריאנה דה-לֵיבֶה, שהפכה לאחות וירג'יניה (האחות גרטרוד, נזירה של מוֹנְזֶה בספר "המאורסים" מאת א. מְנְצוֹני)
- אַרְמֵטָה סְטֵמְפָה (... - 1526): בישוף נוֹבֶרֶה
- גֶסְפָרָה סְטֵמְפָה (1523-1554) : משוררת
- קרלו גֶאָטֶנו סְטֵמְפָה (1667-1742) : הארכיבישוף של מילאנו
- מסימיליאנו ה-IX ג'ובאני צ'זארה סְטֵמְפָה (1834-1876): המרקיז ה-13 והאחרון של סוּנְצ'ינו

FAMOUS PEOPLE OF THE STAMPA HOUSEHOLD

- Massimiliano Stampa (1536-1543): count, he was the first marquis of Soncino
- Massimiliano II (1557-1596): he was the third marquis of Soncino. He married Marianna de Leyva, paternal aunt of Marianna de Leyva, then suor Virginia (suor Gertrude, Monaca di Monza in "Promessi Sposi" written by A. Manzoni)
- Ermete Stampa (.....-1526): bishop of Novara
- Gaspara Stampa (1523-1554): poetess
- Carlo Gaetano Stampa (1667-1742): archbishop of Milan
- Massimiliano IX Giovanni Cesare Stampa (1834-1876): the XIII and last marquis of Soncino.

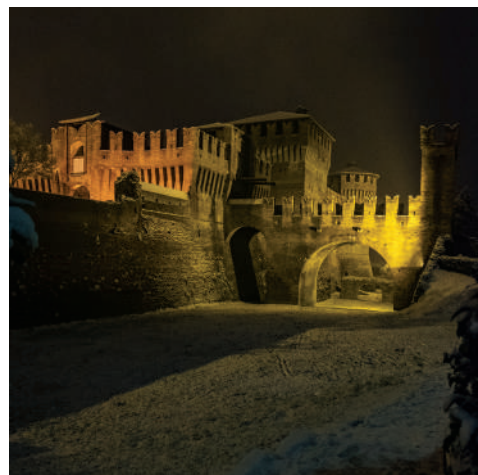
המבצר

המידע הקדום ביותר בנושא "מבצר" מתוארך למאה העשירית, כאשר נבנתה לראשונה חומה לעיר, כהגנה מפני בואם של ההונגרים.

בשנת 1200, הטירה העתיקה, הממוקמת בחלקה המזרחי של העיר, הייתה נצורה ונהרסה בידי מילאנו וברֶשֶׁיָה. מאז היה סוֹנְצֵ'ינֹ במרכז הסכסוכים בין עיריות לומברדיה הראשיות. בשנת 1283 מוזכרת בנייתו של מבצר חדש. בשנת 1312 הוא נכבש על ידי קרמונה ובשנת 1391 המילאנזים הפכו אותו למקום מסתור נגד הוונציאנים.

לאחר כיבוש בֶרֶשֶׁיָה, בשנת 1426, על ידי הסרניסימה, חוזקו החומות והמבצר לעמידה בפני התקפות הוונציאנים. שלום לוֹדִי בשנת 1454 קבע סופית את הגבולות בין הרפובליקה של ונציה לדוכסות מילאנו, והעביר לאחרון גם את סוֹנְצֵ'ינֹ.

בשנת 1469 שלחה גליאצו מריה ספּוֹרְצָה את האדריכלים סרפינו גאוּזִי מלוֹדִי ואת ברטולומאו גאדיו מקרמונה לסוֹנְצֵ'ינֹ כדי להכין את התוכניות למבצר חדש באיזור הדרום מערבי. העבודות החלו בשנת 1473 בניהולו של ברטולומאו גאדיו.

THE FORTRESS

The oldest news concerning a “castellum” dates back to the 10th century, when a first city wall was built as a shelter to oppose the arrival of the Hungarians.

In 1200 the ancient castle, situated in the eastern area of the village, was besieged and destroyed by Milan and Brescia. Since then, Soncino was disputed by the main Lombardy municipalities. In 1283 a new fortress is mentioned.

In 1312 it was occupied by Cremona and in 1391 the Milanese transformed it into a shelter against the Venetians. After the conquest of Brescia, in 1426, by the Serenissima, the walls and the fortress were reinforced to support the attacks of the Venetians.

The peace of Lodi of 1454 definitively sanctioned the boundaries between the Republic of Venice and the Dukedom of Milan, to which Soncino was assigned.

In 1469 Galeazzo Maria Sforza sent the architects Serafino Gavazzi from Lodi and Bartolomeo Gadio from Cremona to Soncino to prepare the projects for the new fortress, in the south-western area. The work started in 1473 under the direction of Bartolomeo Gadio.

בשנת 1499 עבר המבצר לידי הוונציאנים עד 1509 ואז עבר לידי הצרפתים, שוב למשפחת ספורצה, ובשנת 1535, עבר להגמוניה הספרדית. בשנת 1536, קארלו החמישי מספרד העלה את סונצ'ינו לדרגת מרקוזות, והעביר אותו למשפחת סטמפה, שהפכה אותו בהדרגה למעו נה.

במאה ה-16 ציירים ידועים כמו ברנרדינו ואוריאֵלה גְּתִי קישטו בהתאמה את החדרים העליונים, שהתקבלו מסגירת מעברים, ואת אלה שבקומת הקרקע. למרבה הצער הקישוט נעלם כמעט לחלוטין ונשארו רק שרידים מעטים.

המבצר לאט לאט ננטש, עד שהפך למחסן עצים. בשנת 1876 מסימיליאנו צ'זארה סְטֵמְפָה, המרקוז האחרון של סונצ'ינו, הוריש בצוואתו את המתחם לעירייה לצורך מורשת עדות. בשנת 1886, בהנחיית האדריכל לוקה בֵּלְטֵרְמִי ממילאנו, החלו עבודות השיקום, שכללו הריסת מרפסות ומבנים אחרים שנשענו על החומות. גגות המגדלים שוחזרו ברובם ואילו הגשרים הוחלפו במבנים קבועים, למעט גשר אחד. העבודות הסתיימו בשנת 1895 עם שיקום הבאסטיון.

המבצר ממוקם בכיכר, ומוקף חפיר.

לאחר חציית גשר הגישה, נכנסים לבאסטיון, חצר קטנה עם שתי מדרגות המובילות לחלק העליון, המשמש את החיילים לשליטה בפאתי המבצר. בצד המערבי ניתן היה להוריד גשר אל זרוע מבוצרת היוצאת מהחפיר, כדי לאפשר יציאה ישירה אל הכפר. גישה למבצר אפשרה ע"י שני גשרים, אחד להולכי רגל והשני לסוסים ועגלות.

במרכז החצר ישנה באר שנבנתה מחדש באמצע שנת 1900, כניסות לאיזור התת קרקעי, המוזיאון הארכיאולוגי האזרחי "אקוואריה", ובמגדל הצפון-מזרחי, אוסף המוזיאונים המוקדש לאיחוד איטליה, ולמלחמת העולם הראשונה והשניה.

In 1499 the fortress became a possession of the Venetians until 1509 and then passed to the French, again to the Sforza family and, in 1535, to the Spanish supremacy. In 1536 Charles V of Spain elevated Soncino to “marchesato”, giving it to the Stampas, who gradually transformed it into a residence.

In the XVI century famous painters such as Bernardino and Uriele Gatti respectively decorated the upper rooms, obtained by closing the walkways, and those ones on the ground floor. Unfortunately, the decoration is almost completely vanished and there are only a few traces.

The fortress underwent a progressive abandonment and it became a lumber warehouse.

In 1876 Massimiliano Cesare Stampa, the last Marquis of Soncino, left the structure to the Municipality by will. In 1886, under the leadership of the architect Luca Beltrami from Milan, the restoration work began and involved the demolition of arcades and other structures leaning against the walls. The work ended in 1895 with the restoration of the Rivellino.

Located in a square, the fortress is surrounded by a moat. After crossing the access bridge, you enter the Rivellino, a small court with two stairs to reach the superior part, used by the soldiers to control the outskirts of the fortress. On the western side, a drawbridge could be used to reach an exit towards the countryside. Beyond the Rivellino, thanks to two bridges, one for people and the other one for horses and carts, you enter the real fortress. In the center of the courtyard there is a rebuilt well, the access to the vault, the Civic Archaeological Museum “Aquadria” and, in the northeastern tower, the Hall dedicated to the Risorgimento, to the first and the second World War. From the courtyard there is the access to the vault.

במגדל הצפון-מערבי, המכונה גם מגדל הקפיטון, יש מעבר שנקטע על ידי שני שבילים שאפשרו לבודד אותו במקרה של מצור. מהחצר, גרם המדרגות מספק גישה נוחה לאיזור התת קרקעי.

עם הכניסה למגדל הקפיטון, מגיעים לחדר ששימש כמטבח עם תקרה מקומרת, חלון גדול עם אדני ישיבה מלבנים, באר, ואח גדול. גרם המדרגות הפנימי מוביל לבאר השניה, הסימטרית לראשונה, ולחדר העליון, המשמש כחדר שינה, מואר גם הוא על ידי חלון גדול עם מקומות ישיבה בנויים מקוריים, ומצויד בשירותים.

מעניין מאד הוא המגדל הדרום-מזרחי, המשמש כבית תפילה, שם ניתן לראות עקבות של ציורי קיר. העתיק שבהם מתאר מדונה וילד. בשכבת הטיח השנייה אפשר להתפעל משבר פרסקו המתאר את האריה סנט מארקו, זכר לשלטון הוונציאני.

THE FORTRESS

By entering the Captain's Tower, you reach a room, used as a kitchen, covered by a barrel vault, with a large window with brick seats, a well and a fireplace. Through the internal stairs you reach the next floor of the tower where there is the second well, symmetrical to the first, and the superior room, used as a bedroom, with a wide window and a toilet.

Of great interest is the southeastern tower used as a chapel where it is possible to notice traces of frescoes.

The oldest of these frescoes portraits a Madonna con Bambino.

On the second layer of plaster you can admire a fragment of a fresco portraying the lion of San Marco, memory of the Venetian domination.

בשכבת הטיח השלישית, שתחילתה בתקופת שלטון ספורצה, נראה עיטור אצולה גדול עם יד אחת המתירה משרשרת כלב הקשור לעץ. הקשת מעוטרת במוטיב גרפי.

אם נלך לאורך השביל הדרומי, נגיע למגדל עגול, הבנוי על מגדל עגול עתיק של החומות. דלת מובילה לחדר עגול המכוסה בכיפה עגולה.

לצד הדלת יש גרם מדרגות קטן המוביל אל ראש המגדל ששימש כמגדל שמירה, שם יש גרם מדרגות נוסף המוביל אל הגג.

בחזרה לחצר ניתן לראות את המבנה היפה שעל הקיר הדרומי, תוספת מהמאה השש-עשרה שהפכה את המצודה למעון מגורים אלגנטי, כיום בית המוזיאון הארכיאולוגי האזרחי "אקווארֶיה".

THE FORTRESS

On the third layer of plaster, dating back to the Sforza domination, you can see a great coat of arms with a hand while it is freeing a dog chained to a tree. The vault is decorated with a pergolato pattern. If you follow the south walkway you'll arrive at the cylindrical tower, erected on a previous tower of the ancient walls. A door allows you to enter a round room covered by a spherical vault.

Beside the door there is a small staircase that leads you to the top of the tower where there is another spiral staircase that leads you to the roof and that was used as a tower for sighting. Returning to the courtyard, you can admire the structure on the southern wall, an addition of the XVI century that transformed the fortress into a residence, now seat of the Archaeological Museum.

החומות

מעגל החומה היפהפה הוקם בשנת 1247 בתקופת מלכותו של בואז'וז'ו מדוֹבְּרָה. תחילה קידמו הוונציאנים את ביצור החומות ואחר כך הספּוֹרְצָה, במחצית השנייה של המאה החמש עשרה.

חומות העיר מעולם לא עברו מודרניזציה ונשארו כך עד ימינו, למעט החלפת ארבע הדלתות, במהלך המאה ה-19 עם בנייתם של שני זוגות עמודי אבן.

החומות משתרעות לאורך 2 ק"מ וניתן ללכת לאורךן הן ברגל והן ברכב.

בבסטיון של סן ג'וזפה, סמוך לפּוֹרְטָה דִי סוֹטוֹ, ממנו מתחילה הדרך לקרמונה, היה ביצור אימתני עם חללים פנימיים המקושרים זה עם זה ועם דרכי מילוט. לאורך הצד המערבי של החפיר, המוצף תמיד, מצויים שרידי הסכר שאיפשר להציף גם את החפיר הדרומי. מעט בהמשך ישנו גשר שהיה מסלול המילוט העיקרי במקרה של מצור.

THE WALLS

The beautiful walls were erected in 1247, during the lordship of Buoso da Dovara. First the Venetians and then the Sforzas promoted the fortification of the walls in the second half of the XV century.

The city walls have never been modernized and they remained the same until nowadays, except for the replacement of the four doors, during the XIX century, with the construction of two couples of pillars made with Rezzato stones.

The walls are two kilometers long and it is possible to travel along them both on foot and by car. San Giuseppe Bastion, near Porta di Sotto (from which the road to Cremona began) was a formidable bulwark equipped with internal communicating spaces and escape exits. Along the western side of the moat, always flooded, there are the remains of the closure, that allowed to flood even the south side of the moat. Next to it, there are the ruins of a bridge which was the main escape route in case of siege.

מוזיאון הדפוס

מוזיאון הדפוס - מרכז חקר של מדפסות יהודיות בסונץ'ינו - נחנך בשנת 1988, חמש מאות שנה לאחר הדפסת התנ"ך העברי השלם הראשון, שכלל ניקוד וטעמים (הגיות).

המוזיאון ממוקם בבניין של מגדל מהמאה החמש עשרה.

THE PRINTING MUSEUM

The Printing Museum- Soncino Jewish Printers Study Center- was launched in 1988, on the occasion of the V centenary of the publication of the first complete Jewish Bible with vowels and accents. It is located in a tower building of the XV century.

The history of the print is connected with the village and with the story of a Jewish family coming from Speyer, in Germany. Because of the several persecutions, the ancestors of the family of a doctor-rabbi, called Israel Nathan, were forced to leave Speyer and, after a lot of peregrinations, they arrived in Soncino.

With the permission of the Duke of Milan, they were allowed to stay. At the beginning, they lent money but, with the founding of the Monte di Pietà in 1472, they had to stop their activity. That's why they became printers.

ההיסטוריה של הדפוס שזורה עם הכפר סונֶצ'ינו ועם סיפורה של משפחה יהודית המגיעה משפייר, בגרמניה. בגלל הרדיפות האנטישמיות הרבות, אבות משפחתו של הרופא-הרב ישראל נתן, נאלצו לעזוב את שפייר. לאחר נדודים רבים הגיעו לסונֶצ'ינו. באישורו של הדוכס ממילאנו הם הורשו להישאר. הם השתקעו בה ואימצו להם את שם העיר כשם משפחתם.

בתחילת הדרך הם עסקו בהלוואה בריבית, אך עם הקמתו של בית העבוט (Monte di Pietà) בשנת 1472, הם נאלצו להפסיק את פעילותם. לפיכך הקימו עסק חדש, בתחום הדפוס.

לישראל נתן הייתה האינטואיציה ליישם את טכניקת ההדפסה האחרונה, של סידור אותיות לדפוס, שפותחה על ידי גוטנברג, על שפתו שלו. הוא יצר טיפוגרפיה יהודית בסונֶצ'ינו. ב-22 באפריל 1488 יצא התנ"ך העברי השלם הראשון מבית הדפוס, עם ניקוד וטעמים.

הבן יהושע שלמה (Giosuè Salomone), שהמשיך את דרכו של אביו ישראל נתן, הדפיס בסונֶצ'ינו כעשרים וחמש מהדורות, והעלה את אמנות הדפוס לרמה גבוהה ואיכותית.

THE PRINTING MUSEUM

Israel Nathan had the idea of applying the recent technique of printing with movable types (thanks to Gutenberg) to his own language. He created a Jewish typography in Soncino. On 22nd April 1488 it was published the first complete Jewish Bible with vowels and accents.

Giosuè Salomone, following the procedure of his father Israel Nathan, printed in Soncino about 25 editions and he brought the art of the printing to a high level.

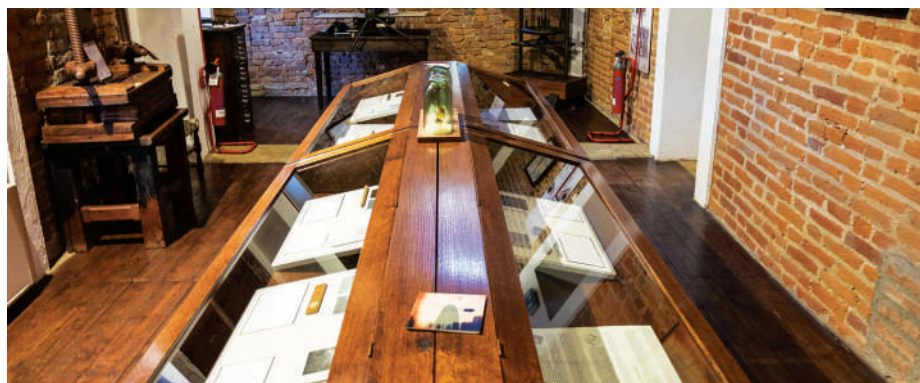
בהמשך נאלצה המשפחה לעזוב את סונְצ'ינו. יהושע שלמה עבר לנאפולי ושם הדפיס בשנת 1492 את המהדורה השנייה של התנ"ך. גרשום, נכדו של ישראל, עבר תחילה לברְשֵׁיה, שם הדפיס בשנת 1494 מהדורת כיס של התנ"ך (שהעתק ממנו ישמש את מרטין לותר לתרגום התנ"ך לגרמנית). משם עבר לברקו (Barco) הסמוכה לאורזינובי (Orzinuovi) במחוז ברְשֵׁיה, שם הדפיס את הסליחות, ספר התפילות.

בשלושת העשורים הראשונים של המאה השש עשרה, הדפיס גרשום סונְצ'ינו בפָּאנו, פְּזָרו, אורְטוֹנָה א-מָאך ה ורימיני.

במהלך רבע מאה (1502-1527) פרסם גרשם כמעט מאה מהדורות בשפה האיטלקית, בלטינית וביוונית וכ- 80 מהדורות בעברית.

בשנת 1527 גרשום החליט לעזוב את איטליה. הוא נסע לסלוניקי ואז לקונסטנטינופול, שם נפטר בשנת 1534. בקהיר שבמצרים הודפסו המהדורות האחרונות של המשפחה.

מדפסות סונְצ'ינו נחשבות לגדולות בכל הזמנים בשל ייצורן הרב בין סוף המאה ה-15 לתחילת המאה ה-16.

כיום מציג המוזיאון למבקרים את הכלים המשמשים לטיפוגרפיה (מכששים, מגירות, דמויות), אך גם ספרים וחפצים הקשורים לתרבות היהודית, יצירות מקוריות של מדפסות סונְצ'ינו.

המוזיאון משמש גם כבית לתערוכות רבות, בעיקר של תחריטים של אמנים מקומיים ובינלאומיים.

THE PRINTING MUSEUM

Later on, the family were forced to leave Soncino. Giosuè Salomone went to Naples where he printed, in 1492, the second edition of the Jewish Bible while Gershom moved first to Brescia, where he printed a pocket edition of the Bible (a copy of this one will be used by Martin Luther to translate the Bible into German), and then to Barco (near Orzinuovi, in the province of Brescia), where he printed the Selichot (a book of prayers).

In the first three decades of the XVI century, Gershom Soncino printed in Fano, Pesaro, Ortona a Mare, Rimini.

In a quarter of a century (1502-1527) Gershom published almost a hundred editions in vulgar Italian, Latin and Greek and nearly 80 editions in Hebrew.

In 1527 Gershom decided to leave Italy: he went to Salonicco and then to Constantinople, where he died in 1534. In Cairo, Egypt, the last editions of the family were printed.

The Soncino printers (the surname they chose in accordance with the christian use) are considered the greatest ones of all times for their production between the end of the XV and the beginning of the XVI century.

Nowadays the museum shows to its visitors the instruments used in the typography's activity (presses, types, chests of drawers), but also books and objects related to the Jewish culture and original works of the Soncino printers. It's also the seat of several exhibitions, mostly of engravings, of national and international artists.

SAN GIACOMO

ג'יימס הקדוש

כנסיית ג'יימס הקדוש נבנתה במאה הארבע עשרה על שטח של "קסנודוכיום" (Xenodochium) עתיק יותר, הוספיס לצליינים עולי רגל, שקיומו מתועד במחצית המאה ה-12. ההוספיס הישן המשיך לתפקד עד שנת 1361 בה הופקדה הכנסייה בידי האוגוסטינים.

האוגוסטינים בנו את מגדל הפעמון, עם צורתו יוצאת הדופן בעלת 7 צדדים, ובכל צד חלון עם עיטורי טרקוטה.

הכנסייה חוותה תנופת בנייה חדשה עם הגעתם של הדומיניקנים בשנת 1428.

בין השנים 1456 עד 1468 נבנה המנזר, שעדיין קיים, ע"י הדומיניקני מפיאו קלפיו. אזור האפסיס נבנה מחדש, עם גומחה עגולה ומזבח מוגבה, עליו עורך הכומר את טקס התפילה.

בשנת 1510 הורחב שטח הכנסייה. לקראת סוף המאה ה-16 הוחלפה תקרת העץ הישנה בקשתות מלבנים והכנסייה קיבלה את עיצובה הנוכחי. בשנת 1630 נבנו הקפלות הצדדיות. השיפוץ מהמאה ה-17, בחוץ ובפנים הינו בסגנון הבארוק.

SAINT JAMES

The church was built in the XIV century on the same site of an oldest “Xenodochium”, a pilgrim hospice, whose existence was documented in the half of the XII century.

The old hospice continued to work until 1361 when the church became property of the Augustinians who built the bell tower, with its heptagonal shape, with seven sides, marked by windows with one light and terracotta decorations.

The construction of the church had a new impulse with the arrival of the Dominicans in 1428. Between 1456 and 1468, under the project of the Dominican Maffeo Caleppio, the cloister was built.

The apse area was rebuilt with a crypt and a raised presbytery.

In 1510 the church was extended with the addition of a bay.

At the end of the XVI century the old ceiling, made of wooden trusses, was replaced by brickwork vaults and the church gained the current design.

In 1630 the side chapels were built. The XVII century renewal interested also the front and the inside part which is in Baroque shapes.

SANTA MARIA ASSUNTA

מריה הקדושה של ההנחה

כנסיית מריה הקדושה של ההנחה ממוקמת בכיכר שקטה מאחורי בית העירייה. על פי מקורות היסטוריים, הקמתו של בית תפילה ראשון בסונצ'ינו תוארך למאה ה-5.

הכנסייה הנוכחית היא תוצאה של גילגולים רבים, אשר שינו את פני המבנה העתיק. בשלהי הרנסנס המאוחרים הוקמה הכנסייה על ידי ג'וליו קלווי, המכונה קורונארו, ואוריאלה גאטי, שניהם מקרמונה. בתקופת הבארוק הרחיבו את המקום עבור המקהלה (1601-1615), בנו את הקפלות הצדדיות, ואילו במאה ה-19 בנה האדריכל קרלו ויזיולי את הקפלה הניאו-קלאסית של השילוש הקדוש.

רעידת האדמה של שנת 1802 פגעה קשה בכנסייה והיא שוקמה ע"י האדריכל קרלו מצ'קיני. התערבויות אחרות התרחשו במהלך המאה העשרים.

SAINT MARY OF THE ASSUMPTION

The church of Saint Mary of the Assumption is situated in a quite square behind the Town Hall. According to the historical sources, the erection of a first worship building in Soncino dates back to the V century.

The current church is the result of several transformations that have changed the ancient structure.

In the late Renaissance time the church was frescoed by Giulio Calvi, called the Coronaro, and Uriele Gatti, both from Cremona.

The Baroque time left the extension of the choir (1601-1615) and the construction of the side chapels, while in the XIX century the architect Carlo Visioli built the neoclassical chapel of the Holy Trinity.

The earthquake of 1802 seriously damaged the church and for this reason the architect Carlo Maciachini restored it. Other interventions took place in the XX century.

מגדל הפעמון המרובע מואר על ידי חלונות מצופים בודדים וכפולים, עם צריח בצורת חרוט שעליו מונח פסל מרים הקדושה, יצירה מודרנית של אנטוניו פרארוטי, המחליף את המקורי שתוכנן על ידי קרלו ריבה ועוצב על ידי מֶצ'קִינִי. היצירה המקורית נהרסה במכת ברק בשנת 1952.

בחלק הפנימי, שהוא בסגנון ניאו-גותי, מוצג עיטור רבגוני שצויר בסוף המאה ה-19. הכיפה מעוטרת בהתגלות הגדולה, ומלפניה הקדושים הפטרונים של סוֹנְצ'ינו, מרטינו ופאולו.

מעל אגן הטבילה העתיק קיים פרסקו יפהפה מתחילת המאה ה-16, המתאר את השילוש הקדוש. הסמלים בצויר, של שלושת הדמויות הזהות לחלוטין, הובילה את רשויות הכנסיות, בעידן הרפורמציה הנגדית, לכיסוי הפרסקו שנמצא בשנת 1843. אף על פי שאין לכך שום אינדיקציות, הרי שהפרסקו הינו יצירה של צייר מסוֹנְצ'ינו, כנראה של אלברטו סקאנזי, או של בנו פרנצ'סקו. יפים מאד הם גם תאי הווידוי משנת 1771, העשויים משורש עץ האגוז.

THE CHURCHES

The bell tower, with a square plan, shows windows with one or two lights, a conical spire with the statue of Saint Mary of the Assumption, modern work by Antonio Ferrarotti which replaces the original one by Carlo Riva, designed by Carlo Maciachini and ruined by a lightning in 1952.

The inside part, in Neo-Gothic style, has got solemn shapes with a polychrome decoration, painted at the end of the XIX century. The dome is decorated with a big Theophany, preceded by the protector saints of Soncino, Martino and Paolo.

Above the old baptismal font we can admire a beautiful fresco of the beginning of the XVI century that shows the Holy Trinity. The old iconography of the painting with the three figures, absolutely equal, obliged the ecclesiastical authority, during the period of the Counter-Reformation, to cover the image, reappeared in 1843. Even though there are no certain clues, the fresco should be work of a painter from Soncino, maybe Alberto Scanzi or his son Francesco. Beautiful are also the confessionals, of walnut root, executed in 1771.

SANTA MARIA DELLE GRAZIE

מריה הקדושה של החסדים

הכנסייה, שבנייתה החלה ב-11 בפברואר 1501, על האזור בו ניצבה פעם קפלה קדומה מהמאה החמש עשרה, הושלמה בשנת 1520 לערך. אבן היסוד הונחה על ידי הקרדינל ריימונד פֶרו, הבישוף של גורק, שהיה בדרכו לגרמניה, להטיף למסע הצלב.

SAINT MARY OF THE GRACES

Built since 11th February 1501 in the same area where there was an old XV century chapel, the church was completed in about 1520. The laying of the foundation stone happened thanks to the cardinal Raymond Perault, bishop of Gurk, who was going to Germany to preach the crusade.

כשהחלה בניית הכנסייה, האוכלוסייה כולה תרמה לבנייתה. לאחר 1527 הוחלף הקבלן המקומי ע"י הדוכס פרנצ'סקו השני ספורצה והמרקיז מאסימיליאנו סטמפה.

הכנסייה, שנחנכה ב- 8 בספטמבר 1528, יום לידתה של מריה הבתולה, על ידי לוקה מסר'יאטה, מציגה חזית פשוטה, עם מבצרים זוויתיים ועמודים מרכזיים, עליהם היו בעבר ציורי קיר של הקדושים רוקו וכריסטופורו, שכעת אינם. השער עשוי מאבן Rezzato, ונושא שני סמלים של משפחת סטמפה ופסל המייצג את המדונה של החסדים.

מגדל הפעמונים הוקם בשנת 1515 על ידי ג'ורדו מפ'יצ'נזה. יוצא דופן הוא העיטור המצויר, שהוזמן על ידי הדוכס עצמו כהקדשה לבתולה.

הפרסקו באזור המזבח, משנת 1530, הוא של ג'וליו קמפי, מגדולי הציירים של המאה ה-16 בלומברדיה. ציורי הקיר שבקפלות הצדדיות הם פרי עבודתו של הצייר הסונצ'יני פרנצ'סקו סקאנזי, בעוד שהפרסקו שממול, של יום הדין, בוצע על ידי האחים פרנצ'סקו וברנרדינו קרמינטי.

THE CHURCHES

When the construction of the church started, all the population contributed with bequests.

After 1527 the local clients were replaced by the duke of Milan Francesco II Sforza and the marquis Massimiliano Stampa.

The church, consecrated on 8th September 1528, the day of the nativity of the Virgin, by Luca da Seriate, presents a simple façade, with angular buttresses and central pilasters, where there were, in the past, frescoes with the saints Rocco and Cristoforo, now vanished.

The portal is made of Rezzato stone and it has got two emblems of the Stampa family and a sculpture that represents the Madonna of the Graces. The bell tower was built in 1515 by Gerardo da Piacenza. Extraordinary is the painting decoration, commissioned by the Duke as an incredible ex-voto to the Virgin.

The area of the presbytery was frescoed in 1530 by Giulio Campi, one of the biggest painters of the XVI century in Lombardia.

The frescoes of the side chapels were executed by the Soncinate painter Francesco Scanzi, while the counter-façade was frescoed by the brothers Francesco and Bernardino Carminati with the Universal Judgement.

מריה הקדושה של השלג ופארק טינצו

SANTA MARIA DELLA NEVE E PARCO DEL TINAZZO

ממוקמת על הדרך המקשרת את סונצ'ינו אל טורה פלביצ'ינה, כנסיית המולד או כנסיית השלג ידועה ככנסיית מדונה דל טינצו. הכנסייה נבנתה בשנת 1510 על פי רצונו של הרוזן ג'קופו קובי, ומציגה חזית גמלונית, עם שער וצוהר מרכזי.

החלק הפנימי מורכב משני אולמות מרובעים המחולקים בקשת ניצחון. דרך פתח המזבח נראה הפרסקו המרהיב של האל האב, בתוך שקד, ומדונה עם הילד והקדושים.

הכנסייה מכוסה בציורי קיר המתוארכים למאה ה-16, המציגים את המדונה עם ילד וקדושים שאליהם פנו, על לפי המסורת העממית, אדוקים כדי לבקש את חסדיהם, תוך שהם משאירים את שמם ואת תאריך ההבטחה.

בסמוך לכנסייה מתנשא פארק טינצו, ששימש בעבר את משפחת קובי כשטח ציד.

SAINT MARY OF THE SNOW AND TINAZZO PARK

Situated on the street that links Soncino to Torre Pallavicina, the Oratory of Saint Mary Nascent or Saint Mary of the Snow is known as Church of Madonna of Tinazzo.

Built in 1510 by the will of the Count Jacopo Covi, it presents a sober gabled façade with a portal and a central oculus.

The inside part is composed of two square halls divided by a triumphal arch.

Through the opening of the presbytery, it is possible to admire the frescoed apse with God the Father, inside an almond, and a Madonna with the Holy Child and saints.

The church is painted with votive frescoes, dating back to the XVI century, which show Madonna with Holy Child and saints of the popular tradition to whom devout people asked for graces, leaving their name and the date of their promise.

Next to the church, the Tinazzo Park rises, in the past used by the Covi family as a game preserve.

המפלצת טַרְנָטוּ או טַרְנָטִיזוּ

כאשר הרוח היתה מנשבת בחוזקה והסערות מרעידות את השמיים, מימי אגם ג'רוֹנְדוּ היו חובטים בגלים נמרצים על החומות הדרומיות של הכפר סוֹנְצ'ינוּ .

בימים מעורפלים איש לא העז להתקרב לגדותיו. הכל היה אפוף מסתורין. מימיו הכהים החדירו פחד בקרב התושבים.

עם התפוגגות האדים והערפילים, היה נראה כאילו יצור מפלצתי קורם עור וגידים על פני המים, יצור שזוהה כדרקון היוצא דופן בגודלו ונקרא טַרְנָטוּ.

מאיפה הגיעה "החיה" האכזרית והמבהילה הזו? על פי המסורת, מהמקום היחיד שיכול היה לחולל אותה: קבר הרודן אֶזְלִינוּ השלישי מרומנו. שרידי אדם רע ואכזר העניקו חיים לדרקון מרושע.

הדרקון טַרְנָטוּ ניזון מדגים, בעלי חיים, עצים, שיחים, עשבים ו... בני אדם.

THE MONSTER TARANTO OR TARANTASIO

The waters of the lake Gerundo, when the wind blew impetuously and the storms shook the sky, came to beat with impetuous waves against the southern walls of the village of Soncino.

On foggy days no one dared approach its shores, everything was shrouded in mystery. Its dark waters frightened the inhabitants. It seemed to take shape, on the surface of the water, where mists and vapors melted, a monstrous being that the people had identified as an exceptionally large dragon and called Taranto.

Where did this cruel and terrifying “beast” come from? According to the tradition, from the only place that could have generated it: the sepulcher of the tyrant Ezzelino III from Romano. The remains of a bad and cruel man had given life to an evil dragon.

The dragon fed on fish, animals, trees, bushes, herbs and ... human beings. How many disappearances occurred, how many woodsmen, fishermen and children had disappeared in the waters of the lake.

Those who lived near Lake Gerundo, desperate and terrified, prayed

התרחשו מספר היעלמויות. מגדלי עצים, דייגים וילדים נעלמו במימי האגם. אלה שהתגוררו בסמוך לאגם ג'רוֹנְדוֹ, מיואשים ומפוחדים, התפללו לנס שיוכל לשחרר אותם מנוכחות המפלצת.

באחד הימים, בשלהי חודש נובמבר, התמקמה באגם להקה ענקית של ברווזים, שהשתה את המשך נדודיה בשל מזג האוויר החם. במהלך הלילה, רוח קרה מאוד שהגיעה מהמרחבים הקפואים המרוחקים של הקוטב הצפוני, הקפיאה את מי האגם, וכלאה את רגליהם של בעלי החיים המסכנים. בבוקר, עם שחר של שמש חיוורת, החלו הברווזים לעוף... הקרח נמס באטיות במהלך מסעם לאפריקה.

מהמקום שהיה פעם מרחב של מים וביצות, נותר רק בוץ. האגם התייבש והדרקון סָרְנָטוּ מת.

האסיר הנצחי

החשיכה כבר מזמן נפלה על סוֹנְצ'ינו, כאשר הגשם החל לרדת באינטנסיביות ושבר את שתיקת הלילה. תוך זמן קצר הכבישים, שהיו מאובקים בתחילה, הפכו לבוציים, והנסיעה בהם באמצעי תחבורה כלשהו היתה בלתי אפשרית. אפילו עגלה רתומה לשני שוורים נאלצה לעצור באזור הסמוך לכפר.

שמחת הניצחון יוצא הדופן שהשיגה קואליציית כוחות גואלף נגד הרודן אֶזְלִינו מרומנו כבר הייתה באוויר. הקהילה כולה המתינה להגעתו של האסיר יקר הערך, שנפצע ונלכד על ידי האביר האמיץ ג'ובאני טורקצ'אנו מסוֹנְצ'ינו.

טיפות הגשם הפכו לדלילות יותר, והעננים נסוגו כעת, משאירים מקום עבור זוהר הירח המלא. העגלה החלה שוב בנסיעה. עטוף בשמיכות ועם פצעים חבושים בעורפו, אֶזְלִינו התלונן על כאבים בהתקרבו אל הכפר.

THE LEGENDS

for a miracle able to free them from the presence of the monster. One day in late November, a huge flock of ducks, late for migration due to the still warm weather, had settled on the lake to rest.

During the night, a very cold wind from the distant icy expanses of the North Pole froze the lake waters, imprisoning the paws of the poor animals.

In the morning, at the dawn of a pale sun, the ducks started to fly... taking away the expanse of ice that then slowly dissolved during their travel to Africa.

Where once there was an expanse of water and swamps it remained only mud. The lake had dried up and the dragon Taranto died.

THE TIMELESS PRISONER

"פיתחו את השער, האבירים הגיעו!", הדהד קול באמצע הלילה ברחבי הכפר. הגשר הכבד הורד והכרכרה נכנסה.

האנשים היו המומים וחסרי מילים כשראו את אֶזְלִינו חולף על פניהם, על גבי אלונקה עשויה עץ, עטוף בשמיכות מטונפות. למרות שפציעותיו ועייפותו שיוו לו מראה של זקן תמים ובלתי מזיק, מבטו הנורא עדיין הצליח לעורר פחד. הוא נלקח לתא במגדל הפעמון.

למחרת בבוקר, כששמש חיוורת חדרה בביישנות לתאו, שמע אֶזְלִינו את הפעמונים מצלצלים בחגיגות. מזועזע ורועד מזעם, הוא זחל אל הדלת כדי לשאול את השומר לפרש הרעש והצעקות שהגיעו מבחוץ. נאמר לו שהסיבה לחגיגה הייתה לכידתו ודין המוות שנגזר עליו.

בשומעו מילים אלו, קרע מעליו את התחבושות, ובכך דימם למוות, במקום להיות מובל לגרדום וללעג העם. אי שם בסוֹנְצ'ינו, עדיין קיים הקבר שכה ייחלו אליו ומעולם לא נמצא, אבל... זה כבר סיפור אחר.

The darkness was fallen on the countryside of Soncino, when the rain began to descend intensely breaking the night silence.

In a short time the dusty roads first became so muddy to make the journey impractical with any means of transport. Even a cart pulled by two oxen was forced to stop in a neighbouring area of the village. The joy of the extraordinary victory achieved by the coalition of Guelph troops against the tyrant Ezzelino da Romano was already in the air; the community was only waiting for the arrival of the egregious prisoner, wounded and captured by Giovanni Turcazzano, a knight from Soncino.

The drops in the puddles became more sparse and the clouds now receded leaving space for the luminous full moon.

The cart started marching again. Wrapped in the blankets and with the bandaged wounds of his neck, Ezzelino complained of pain and the goal became closer.

“Open, the knights have arrived!” a voice echoed in the middle of the night for the whole village. The heavy drawbridge lowered and the carriage entered.

The people became stunned and speechless when they saw Ezzelino on a small wooden litter wrapped in filthy blankets.

Although his wounds and fatigue made him like an innocent and harmless old man, his terrible gaze was still able to spread fear.

He was led into a cell of the bell tower.

The following morning, as a pale sun timidly entered the cell, Ezzelino heard the tolling of the bells ringing in a festive way. Shaken by tremors of rage, he crawled to the door to ask the guard for an explanation of the din of the shouting songs coming from outside. He was told that the reason for this chaos was his capture and death sentence.

In hearing these words, having regained the ardour of the past, he tore the bandages off and ripped the wounds dying bled rather than being led to the gallows and to the scorn of the people.

Somewhere in Soncino there is still his long sought and never found burial but ... this is another story.

המגן הקדוש של סוֹנְצ'ינו

סערות ברקים ורעמים הציפו את האדמה בזמן שהאויבים פלשו לשטח סוֹנְצ'ינו, בניסיון לכבוש את הכפר המבוצר. מטאורים של חיצים ירדו על המגנים שהוצבו על סלעי המצודה ושימשו כמערך ההגנה האחרון של סוֹנְצ'ינו.

במשך מספר ימים פלשו הברֶשִׁים לשטח סוֹנְצ'ינו, על מנת להשיג שליטה על נהר האולִיו. כשהם כבר מותשים, הנצורים עמדו לנטוש את הקרב כאשר לפתע החמירה הסערה, ואילצה את התוקפים להפסיק את התקיפה.

בתוך המצודה, האספקה החלה להיגמר והתמותה גדלה. נשים וילדים התפללו בכנסייה הגדולה להצלת חייהם. עם זאת, בשוחות בְּרֶשֶׁיה, מזג האוויר הגרוע נתפס כסימן רע משמיים. נאמר כי סוֹנְצ'ינו מוגן על ידי כוחות על טבעיים ומסיבה זו אי אפשר היה לכבוש אותו.

לקראת שוך הסערה, השמיים נחצו על ידי קרן אור גדולה ומסתורית, ממנה התגבשה דמות, לתדהמתם הרבה של הנצורים. אחד הכמרים זיהה דמות זו וצעק בקול גבוה שמדובר במרטינו הקדוש. הכומר ביקש מהקדוש שיעזור לתושבי סוֹנְצ'ינו. צבא בְּרֶשֶׁיה, מאוים על ידי הדמות המרשימה והנוראה שהתקרבה אליו, החליט לסגת במהירות.

מאותו יום, הפך מרטינו הקדוש למגן של סוֹנְצ'ינו.

THE PATRON SAINT OF SONCINO

Lightnings, thunders flooded the earth with water while the enemies invaded the Soncino territory trying to conquer the fortified village.

Meteors of arrows rained down on the defenders placed on the ramparts of the Fortress that was the last defensive bulwark of Soncino.

For several days the Brescians had invaded the Soncinese territory for the supremacy on the river Oglio.

By now exhausted, the besieged people were about to abandon the battle when, suddenly, the storm worsened, forcing the attackers to interrupt the assault.

Within the Fortress, provisions began to become scarce and the dead continued to increase; women and children prayed in the Greater Church so that their lives could be saved.

In the Brescia trenches, however, bad weather was seen as a fatal and divine sign.

Soncino was said to be protected by supernatural forces and for this reason it was impossible to conquer it.

When the storm was about to end, the sky was torn by creating a large beam of mysterious light from which a figure took shape, leaving the besieged ones astonished.

A priest recognized that appearance and cried aloud that it was San Martino and asked the Saint to help the people of Soncino.

The Brescia army, intimidated by the imposing and terrible figure that was approaching them, decided to retreat.

From that day Saint Martin became the patron saint of Soncino.

הקיץ של מרטינו הקדוש

חייל צעיר מהצבא הרומי בשם מרטינו מהעיר טורס (Tours), נולד להורים פגאניים, שבחרו את שמו על שם הכוכב מאדים. במהלך מסע חורפי, ביום קר מאוד, הוא הגיע לשערי העיר אמיינס (Amiens).

שם ראה קבצן מסכן, עם בגדים מרופטים, השוכב רועד מקור על האדמה, ומבקש עזרה. למרטינו לא היה אלא את גלימתו הצבאית. הוא הסיר אותה, חילק אותה לשני חלקים בחרבו והניח את מחציתה על כתפי הקבצן, אשר הודה לו.

במשך שלושה ימים הקרה שככה, ומרטינו לא סבל מהקור, אפילו ללא חלק מהמעיל. בערב היום השלישי חלם מרטין שישו החזיר לו את מחצית גלימתו. למחרת, החליט מרטינו להשתחרר מהצבא ולהפוך לנוצרי שידאג לאנשים העניים והנזקקים, במקום להקדיש את חייו לקרבות ולמלחמה.

בכל שנה, בימים הראשונים של נובמבר, חוגגים את "קיץ מרטינו הקדוש", תקופה בה מתרחשים, לאחר מזג האוויר הקר הראשון, תנאי מזג אוויר טובים וחום יחסי.

THE SUMMER OF SAINT MARTIN

A young soldier of the Roman army named Martin from Tours, born of pagan parents who had chosen his name in honor of Mars, during a winter expedition, on a very cold day, arrived at the doors of the city of Amiens. There, he found a poor beggar with ragged clothes asking for help. Martin had nothing with him except for his military mantle. He took it off, divided it into two parts with his sword and put half of it on the shoulders of the beggar who thanked him.

For three days the cold subsided and, even without half of the mantle, Martin did not suffer from the cold. On the evening of the third day, Martin dreamt that Jesus gave him back half of his mantle. The day after, Martin decided to leave the army and he became a Christian to look after poor and needy people rather than devote his life to battles and war.

Every year, during the first days of November, the “Summer of Saint Martin” is celebrated, a period in which, after the first cold weather, good weather conditions and relative warmth occur.

בריחה מהאגדות

ב-24 בספטמבר 1501 מוחזק ג'ובאני דה ג'ופיס בכלא התת-קרקעי של המצודה. הוא נידון לעונש מוות בגין רצח אלים שביצע נגד בעל שדה חקלאי בו עבד כפועל חקלאי. התליה מתוכננת ליום שלישי שלאחר מכן, יום השוק, כעונש מופתי ומחזה ציבורי, שימחיש מה קורה לאנשים העוברים על החוקים.

אשתו זוכה לבקר את בעלה בפעם האחרונה, והיא יורדת לצינוק עם ארבעת ילדיהם הפעוטים ועם תינוקת המייללת בזרועותיה. דעתו של השומר מוסחת עקב לגימה של יין, ובחסות החושך, בני הזוג מנצלים את המצב ומחליפים ביניהם את בגדיהם. השומר, עייף ועצבני מצעקותיהם ובכיים של הילדים, מזרז את יציאתם מכותלי בית הכלא.

החילופים מתגלים בשעות אחר הצהריים המאוחרות, כאשר הנזיר הפרנציסקני יורד אל האסיר כדי לאפשר לו להתוודות ולהכין אותו למוות. אשתו משוחררת מיד והשומר התמים והמסכן נענש ומפוטר מתפקידו.

ג'ובאני הסתתר ביערות שהקיפו את נהר האוליו. לאחר שחצה את הנהר, הוא התחיל בחיים חדשים באיזור ונציה, עם אשתו וילדיו שהצטרפו אליו מספר ימים לאחר מכן.

A LEGENDARY ESCAPE

On 24th September 1501, Giovanni de Joppis is locked in the underground prison of the Fortress: he is sentenced to the death penalty for a violent murder he committed against the owner of an agricultural field where he used to work as a farm labourer.

The hanging will take place the following Tuesday, on the day of the market, in order to give an exemplary punishment and a public show to explain what happens to people who break the laws. His wife has the chance of visiting him for the last time, so she enters the dungeon with their four kids and a crying newborn in her arms. The guardian is distracted by some wine and the couple take advantage of the situation by respectively exchanging their clothes. When the guardian is tired of the children's screams and cries, he obliges the group to leave. The exchange is found out in the late afternoon when the friar arrives to comfort and confess Giovanni in order to prepare him to death. His wife is immediately released and the guardian is first punished and then fired. Giovanni hid himself in the woods near the river Oglio and once he crossed it, he started a new life in the Venetian region with his wife and children that reached him a few days later.

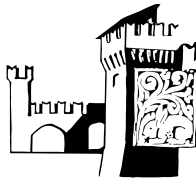
הודפס בחודש דצמבר 2019
Printed in the month of December 2019

על פי חוק זכויות היוצרים והקוד האזרחי, אסור להעתיק באופן מלא או חלקי מידע הכלול בחוברת זו, בכל צורה שהיא, מקורית או נגזרת, בכל אמצעי הדפסה, אלקטרוניים, דיגיטליים, מכניים באמצעות צילומים, מיקרופילם, סרטים או אחרים, ללא אישור בכתב של המחבר.

According to the law about the author right and civil code, it is forbidden the total or partial reproduction of this volume, in every form, original or derived, with any printing means, electronic, digital, mechanic, through the use of photocopies microfilms, films or other, without any written permission of the author.

Associazione Pro loco Soncino

Museo della Stampa

